

ikke, og jeg tvivler om, at han vil det —, at de juridiske og medicinske Studerende have et bedre Syn end Theologerne; jeg antager, at den ærede Ordfører er enig i, at den Svækkelse, der kan komme over Synet for dem, der studere, ogsaa omtrent i samme Grad vil falde paa Jurister og Medicinere. Dernæst vil jeg ogsaa sige, at Officererne aldeles ikke, forbi de ere Officerer, ere undtagne fra denne menneskelige Svagelighed; de kunne ogsaa ved at studere meget tabe noget af deres Syn (Ordføreren: De skulle ikke studere). Den ærede Ordfører siger, at Officererne skulle ikke studere, men det vilde jeg virkelig meget beklage, hvis det var Tilfældet, thi da vi ifjor forhandlede Hærloven, blev det ved flere Leiligheder gjort gjældende, at det var af Vigtighed at faae Officerer, der ikke alene vare kyndige i Krigsvæsenet, men som i det Hele vare videnstabelig uddannede, og nu mener den ærede Ordfører, at dette skal være aldeles forbi. Jeg finder altsaa, at naar man skal gjøre Noget for disse Studerende med kort Syn, skal man gjøre det for dem alle; man maa da sige: Alle de Studerende, der have kort Syn, slaae vi en Streg over, og slette dem Alle ud af Rullen. Jeg holder ligesaa meget af de juridiske og medicinske Studerende som af de theologiske, for mig er der ikke nogen Grund til at gjøre nogen Adskillelse imellem dem. — Den ærede Ordfører stillede os frem for Tanken, — men jeg antager, det var meest spøgende —, hvorledes det vilde gaae, naar saadanne Mænd med et daarligt Syn kom over i Militairarbejderclassen, og man vilde tage dem til at være Hestepassere eller bruge dem til andre saadanne Forretninger. Dertil vil jeg for det Første bemærke, at der jo kun er Tale om at bruge Militairarbejdere i en høist indskrænket Grad, men dersom der skulde blive Brug for saa mange, at der blev Spørgsmaal om at tage disse Mænd med, vil jeg vedkjende mig, at jeg troer det følger ligesom af det Righedsprincip, der er slaaet fast i Hærloven, at den Ene ikke kan være bedre end den Anden. Jeg er overbevist om, at der i Praxis vil blive taget alle mulige Humanitets hensyn, naar man skal bestemme, hvad den og den Militairarbejder skal udføre, men ligeoverfor

den strenge Ret siger jeg, at der ingen Grund er til at gjøre nogen Forffjel. Der er ikke den fjerneste Grund til at sige, at en ung Mand, som har kendt en ældre Præst, hvem han har faaet til at antage sig som Capellan, og som saaledes er bleven ordineret i en temmelig ung Alder, derfor skulde være fritagen for Værnepligt; skal han udskrives til Militairarbejder, maa han underkaste sig de samme Regler som alle andre Militairarbejdere. — Jeg kommer nu til at omtale en besynderlig Modsigelse, der finder Sted mellem de to ærede Medlemmer, der have talt imod dette Forslag. Den ærede Ordfører meente, at det vilde ramme saa Mange, at han var nær ved at sige, at $\frac{1}{3}$ af Landets geistlige Embeder derved vilde komme til at staae ledige; men det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (C. B. Nyholm) var imod Forslaget, fordi det var saameget faa, det vilde komme til at angaae. Dersom altsaa de to ærede Medlemmer med Hensyn til dette Spørgsmaal havde modificeret deres Mening noget, vilde jeg have Haab om, at de begge vilde være gaaede med os, thi den Ene havde da vist den Anden, at det ikke blev saa faa, om hvem der blev Tale, og til Gjengjæld var han bleven overbevist om, at det ikke var saamange. Dernæst meente den ærede Ordfører, at det var nødvendigt, at ogsaa denne Femtedeel af de geistlige Embedsmænd, som han nu har sat sig i Hovedet, at der her omhandles, blev hjemme til Trøst og Opmuntring for dem, som bleve tilbage. Jeg skal tillade mig at sige, hvorledes jeg troer, at den almindelige, jævne Opfattelse paa mange Steder vilde blive. Man vilde sige: Denne Mand er accurat i samme Alder og under samme Vilkaar som vore Sønner, der ere gaaede i Krigen, men han har, ved at blive ordineret, skaffet sig en Fordeel fremfor vore Sønner, idet han kan gaae herhjemme. Det er en meget net Gjerning at trøste, men en Trøst af en saadan Mand, der unddrager sig den almindelige Borgerpligt, som paahviler alle Andre, kan ikke være nogen egentlig Trøst. Det kan meget let tænkes, at den paagjældende Mand i et saadant Tilfælde vilde faae det Svar: Hvorfor er De ikke selv gaaet med i Krigen? De staaer her og